

Otevřené či zavřené srdce

Minulou neděli jsme v evangeliu slyšeli o tom, jak Ježíš uzdravil ženu, která velmi dlouhou dobu trpěla krvácením, a jak vzkřísil k životu dceru představeného synagogy. Ježíš svými zázraky uzdravení i vzkříšení konkrétně odpověděl na víru nemocné ženy a na nezlomnou víru otce zemřelé dcery. Dnešní evangelium bezprostředně následuje na tyto události, aby vynikla absurdnost postoje obyvatel Nazareta, kteří Ježíši nevěří a nejsou schopni ho přijmout ani jako proroka ani jako slíbeného Mesiáše.

V evangelijním úryvku nás doslova bije do očí kontrast mezi úžasem nad Ježíšovými činy a pohoršením nad jeho osobou. Nazaretští nejdříve žasnou nad Ježíšovou moudrostí, nad zázraky, které se dějí jeho rukama. Zprvu to považují za něco senzačního. Ale vzápětí si uvědomí, že Ježíš pro ně není neznámou postavou. Je jedním z nich, měl zde až do svých 30 let svůj domov. Lidé v Nazaretě Ježíše dobře znají, setkávají se denně s jeho příbuznými, a tak nejenže od něho nečekají nic mimořádného, ale dělá jim potíže připustit, že tento dobrý známý by je mohl v něčem převyšovat. Jak by mohl tesař z Nazareta být někým odlišným, jak by se mohl stát najednou někým jiným, než jak ho měli zaškatulkovaného? Jejich reakce pro nás nemusí být tolik překvapivá.

Jak často jsme, podobně jako obyvatelé Nazareta, v pokušení, že lidi, které známe, zcela automaticky zaškatulkováváme do předem daných schémat. Známe jejich návyky, jejich gesta, jejich způsob mluvení. Víme o jejich slabostech; v lepším případě si vážíme jejich kvalit. Myslíme si, že naše známé máme dobře přečtené, že už nás ničím nepřekvapí. Pak ale zůstáváme při povrchním posuzování. Nejsme schopní vnímat, jak Bůh působí skrze naše bližní, jak k nám skrze ně mluví. Jsme přesvědčení o tom, že jasně víme, co od našich známých můžeme a co nemůžeme očekávat. A neuvědomujeme si, že každý člověk v sobě skrývá nesmírné bohatství, které je třeba zatím skryté našim očím. A že náš dobrý známý nás může mile překvapit, může vykonat něco úžasného, o čem jsme dosud neměli tušení. Už několikrát jsem zažil osobní setkání s druhým člověkem, které mě nesmírně obohatilo, které změnilo můj pohled na něho i na konkrétní věc, i když jsem si předem říkal, že toho člověka znám a že od něho vlastně nic moc neočekávám.

Někdy se za postojem nepřijetí nebo pohoršení skrývá závist. Závidíme druhým jejich kvality, jejich úspěchy, jejich mimořádné výkony. Rádi bychom byli jako oni, a neuvědomujeme si, že jsme od Boha dostali jiné kvality, které třeba ti druzí nemají. Závist oslepuje srdce; uzavírá ho lásce k bližním, uzavírá ho Boží lásce.

Ježíš ve svém domově nemohl téměř nic dobrého vykonat. Nechyběla Ježíšova moc a ochota konat Boží skutky, ale Nazaretským chyběla víra a schopnost přijmout skutečnost, že Bůh koná zázraky v životě toho, kdo mu s důvěrou otevře své srdce. Nazaretští Ježíši záviděli, zavřeli mu svá srdce.

Věřím, že když se budeme učit přát našim bližním dobro a když jim otevřeme naše srdce, když budeme vnímat pro jejich potenciál a dáme jim prostor, aby mohli růst a rozvíjet své

P. Jiří Landa, 7.7.2024, 14. neděle v mezidobí B; Mk 6,1-6

hřivny, pak budeme schopní lépe vidět, jak se Bůh projevuje v jejich životě. A možná budeme i více vnímaví pro Boží působení a jeho zázraky v našem vlastním životě.